

RADU COMȘA

BUCUR PRINTRE NOI

Într-o istorie relativ scurtă, Bucureștiul are deja o saga nefericită a statuiilor. De la lupoaca strămutată cu regularitate la lalelele de inox. De la Caragiale deplasat politic la dedublarea, administrativă, a statuii lui Carol I. De la morbiditatea spectrală a unui Bălcescu ce pare a ieși din cavou la Antonovul fitosanitar din intersecție. Iar dacă nu fac parte explicit din această saga mizerabilistă, statuile contemporane continuă implicit manierismul anilor '80. Chiar dacă astăzi ele sunt încărcate fizic de simboluri creștine, încremenirea lor rămâne pur stalinistă.

Proiectul statuii altfel pune în discuție acest sindrom al malignității în spațiul public printr-un gest homeopatic; o statuie a simbolului protocronic al orașului, Ciobănașul Bucur, într-o inserție la scară umană.

ALTFEL DE STATUI ÎN SPAȚIUL PUBLIC

Ciobănașul Bucur nu este nici fizic, nici descărnat manieristic. Poate doar un pic insolent, ca un ecou al zilei de astăzi. Și nu încarcă peisajul și bugetul comunal cu zeci de tone de metal. Este o statuie de înălțimea unui ciobănaș, care poate interacționa cu bucureșteanul.

Conceptul statuii care interacționează cu publicul este demult o obișnuință a orașelor europene. De la Den Lille Hauvfrue (Mica Sirenă) la Copenhaga la Manneken Pis la Bruxelles, simbolul nu trebuie să fie mare la propriu. Doar la București „statuia” trebuie să fie imensă la scara materială, pentru ca ochiul privitorului să fie neapărat sub genunchiul său. Și eventual muribundă în expresie. Ciobănașul Bucur este o doză homeopatică de decență și normalitate, pentru uzul autorităților de for public și nu numai...